

írásokat az *Élet és Irodalomból*, a *Valóság*ból stb. Figyelmeztetjük egymást egy-egy érdekes cikkre, így sokkal több kerül a kezünkbe, illetve kevesebb kerül el a figyelmünket. Én például az *Élet és Tudomány* valamennyi cikkét elolvasom. Rendszeresen tartok vidéken előadásokat — 1980-ban tizennégy megyében voltam előadást tartani — az állatorvosok szakmai továbbképző tanfolyamain. Nyilvánvaló, hogy a kérdések, a véleménynyilvánítások nemcsak az előadás szorosan vett témájához kapcsolódnak, hanem az azt érintő problémákhoz is. Természetes, hogy a virológust megkérdezik a rákkutatás jelenlegi állásáról — az interferonról nemrégiben közölt írásokat az *Élet és Tudomány* is —, és ilyenkor véleményt kell nyilvánítani. Igazán közel kerülni a hallgatósághoz — legyen az szakmai kollégium vagy egyetemi előadás — csak úgy lehetséges, ha reagálunk kérdéseikre, problémáikra. Egyébként ez nemcsak az előadó és a hallgatók kapcsolatára érvényes, hanem minden személyes vagy a közösséghez fűződő kapcsolatra is. Hivatalos küldöttként és magánszemélyként szerencsére igen sok országban járhattam. Jó kapcsolatokat úgy lehet kialakítani, ha megismerjük az illető nép vagy ország kultúráját, életét, s erre fel kell készülni. Gondolom, ez nemcsak az utazásokra érvényes. Miért hozom fel mindezt a könyvtárakról és a szakirodalomról folytatott beszélgetésben? Azért, mert nagy jelentőséget tulajdonítok a könyvtár használatában az olvasó és a könyvtáros kapcsolatának, a könyvtáros személyiségének.

— Mit tart a legfontosabbnak?

— Az érdeklődést az olvasó problémái

iránt — nem személyes jellegűre gondolkodok természetesen, bár az sem árt — és a segítőkészséget. Ahhoz, hogy a könyvtár ne csak szolgáltató legyen, hanem vonzza is az olvasókat — és erre nagy szükség van —, a könyvtárosoknak teljes tudásukat, kapcsolatteremtő készségüket latba kell vetniük. Különösen fontosnak tartom ezt az egyetemi könyvtárakban, mert általuk a hallgatók még befolyásolhatók, hogy elvegezvén az egyetemet, munkájukhoz tartozónak tartsák az irodalmat, a könyvtárhasználatot. Ez csak akkor sikerül, ha a könyvtár *nevel*i az olvasót, és lehetőségeihez képest rugalmasan, nem hivatalból végzi a dolgát. Hadd említsem meg egy kellemes tapasztalatomat — természetesen nemcsak ez az egy van, de ezzel tudom a legszebben példázni az előbbieket — a FAO könyvtárából. Itt meglehetősen szigorú hivatali rend szabályozza a kapcsolatot, a munkamenetet stb., mégis — betartva a könyvtárhasználati szabályokat — a könyvtárra szívélyes, közvetlen hang, a maximális segítőkészség a jellemző. Ennek köszönhettem, hogy viszonylag rövid idő alatt rendelkezésemre állt a szükséges szakirodalom, megkönnyítvén feladatom ellátását.

Beszélgetésünk során többször emlegettem a pénzt. Okkal-joggal, hiszen a könyvtárak munkájához alapfeltétel a könyvvállomány, a folyóiratállomány állandó gyarapítása, s ehhez természetesen anyagi eszközök is szükségesek. De ami nem pénzkérdés, az az, amiről az előbb szóltam: a készséges, rugalmas könyvtári szolgálat. S ezzel még az esetleg szűkösebb anyagi eszközöket is némileg kompenzálni lehet.

Billédi Ferencné dr.

VISSZHANG

Mikor halt meg Hevesi András?

A *Könyvtáros* 1980. évi 9. számában örömmel olvastam Haraszthy Gyula érdekes cikkét Hevesi Andrásról, pontosabban a kitünő írónak és az antifasiszta háború hősi halottjának könyvtárosi működéséről.

Sajnos, a cikkben több tévedés is található. Kár, hogy a szerző nem vette tekintetbe a *Kritika* című folyóirat 1977/5-ös számában publikált *Akik ütni is tudnak (Hevesi András halála)* című cikkemet, amely azóta a múlt év szeptemberében *Arpadíne* című könyvemben is napvilágot látott. Ugyancsak elkerülte Haraszthy Gyula figyelmét a *Magyar Nemzet* 1980. júl. 3-i számában megjelent rövid megemlékezés is az író halá-

lának 40. évfordulójáról. Amint ebből is látható: Hevesi nem 1940 augusztusában halt meg, hanem pontosan július 3-án (a város neve sem Epinal, hanem Épinal). Születési dátuma pedig 1901. december 3., vagyis az idén fogjuk ünnepelni születésének 80. évfordulóját — szerencsésen erre időzítették a Szépirodalmi Kiadónál megjelent *Irén* című kötetét.

Azt is írja a *Könyvtáros* cikke, hogy „műveinek egy része francia és angol nyelven is megjelent”. Nos, én erről nem tudok. Tudomásom szerint mindössze néhány lap jelent meg franciául a *Párizsi eső* című regényéből, a budapesti *Mitrot* 1948. évi 3. számában.

Bajomi Lázár Endre